

frågade aldrig ens varför jag var avklädd, kanske förstod de, jag vet inte, hade jag varit polis hade jag frågat men det gjorde de inte ... jag gick omkring ett tag, sedan tar jag fram en väska, fyller den med lite underkläder, ett par byxor, någon tröja och så, inget mer ... sedan lämnade jag lägenheten, klockan var nio ungefär, jag gick genom köket, allting låg framme, genom hallen, ut genom dörren och kom aldrig tillbaka. Jag har nyckeln kvar ... det gick inte ... någonting blockerades ... det var inte många som brydde sig, det var inte så många som visste ... Gunilla och jag var ganska isolerade ... förälskade ... vi förlorade många vänner på varsitt håll när vi basunerade ut att vi älskade varandra, men det sket vi i ... vi hade varandra ... visst fanns det några stycken som i alla fall försökte bry sig, men vi ville inte ha någon hjälp heller, vi trodde alla var mot oss ... vi struntade liksom i folk. Direkt efteråt ville jag bara vara ensam, jag sov hos dem som fortfarande fanns kvar, men jag ville vara ifred, drev omkring, första sommaren bodde jag i ett tält ... och ... sedan dess har jag inte haft något hem.

– Lisa ... jag är ledsen ... jag vet inte vad jag ska säga, det är nästan för mycket.

– Det tyckte jag också. Det var fruktansvärt synd om mig, det tycker jag fortfarande, men jag har lärt mig leva med det, kan ju till och med träffa andra ... och så ... och visst skulle jag kunna skaffa en lägenhet, men efter mitt och Gunillas hem ... jag vill att nästa hem ska vara lika bra och det blir det inte om jag bor ensam.

– Du kan sova här när du vill.

– Jag vill inte sova här bara för att du tycker synd om mig.

– Var ska du sova då?

– Det ordnar sig ... får jag låna telefonen?

– Lägg av! Självklart tycker jag synd om dig, men det är inte bara det, det vet du. Jag har varit förbannad hela dagen, men det är inte lätt att vara det nu ... jag är inte långsint ... det har bara varit så svårt att förstå och jag förstår inte mer nu, kanske gör jag det ... hur som helst, ska du härifrån får du slå ner mig först. Jag bäddar en extra madrass.

– Okej ... tack. Hon log.

Jag bar in en madrass från vinden och bäddade åt henne. Hon satt vid bordet och bläddrade i en porttidning som hon hittat i min skrivbordslåda. Sedan hon krupit ner gick jag ut på toaletten, stod där en lång stund, såg mig själv i spegeln och undrade hur jag skulle se ut om jag var kvinna.

3.

Redan den här veckan skulle Ingvar Carlsson lämna in sin avskedsansökan,

redan de närmaste dagarna skulle de borgerliga partierna träffa talmannen, föra diskussioner bakom stängd dörr och utse en statsminister. Denne statsminister skulle med all sannolikhet heta Carl Bildt. Hans farfars farfar hade varit statsminister i slutet av förra seklet, nu skulle Bildt föra traditionen vidare, följa i sin förfaders fotspår, följa i sin svärfar Göstas fotspår. Upptrampade av dyra och fula loafers.

Inom några veckor skulle han ha sin regering klar. Och det innan Ingvar Carlsson ens städat ur skrivbordslådorna i statsministerns kontor för att bli förpassad till ett inramat, dött porträtt på väggen. Tiden fram till regeringsskiftet skulle bli en transportsträcka, oändligt lång för förloraren, om möjligt ännu längre för den ivrige påläggskalven som vuxit upp till en maktmässig tjur.

Jag var klarvaken redan vid halv åtta denna måndag den sextonde september. Lisa sov, andades djupt med ansiktet halvt om halvt täckt av det ljusa håret. Jag klev upp, tog på mig morgonrocken som äntligen hade fått spår av Lisas doft, tofflorna, stängde dörren försiktigt efter mig och gick ut i Stora rummet. Redaktörens dörr stod öppen, men han var inte hemma. Satt han på jobbet redan? Kanske satt han redan och jobbade på någon klok krönika om den svenska politikens svek som alla landstingsanställda skulle få ta del av i nästa nummer av personaltidningen. Redaktören skrev effektivt, agiterade inte utan lindade in sina åsikter och värderingar i formuleringar och påståenden som de flesta kunde skriva under på. Enkelt och okonstlat, ett språk som alla förstod, lika självklart som hela hans verklighetsbild.

Jag gick tillbaka genom hallen, förbi skynket som avskiljde lägenheten från trapphuset; en vacker, sliten gammal stentrappa som gick runt, runt, nästan som en spiraltrappa, med fossiler i de nedslitna trappstegen, de smutsvita väggarna där målarfärgen flagnat och lämnat gråa fläckar här och var, räcket av gammalt trä uppsatt med rejäla metallfästen och två små fönster med varsin krukväxt. Trapphuset var ett torn, en gång hade jag öppnat det översta fönstret och tittat ner mot gården, den kärlekskranke pojken på gården hade väntat sig Rapunzel, när han såg mig och mitt hår som knappt räckte ner till axlarna vände han besviket om och red tillbaka in i solnedgången.

En halvtrapp ner fanns lägenhetsdörren, jag öppnade den och fortsatte ner, förbi avsatsen med ingången till Centerns lokaler, det hördes röster inifrån; febril aktivitet dagen efter den stora segern, morgonen efter att champagnekorkarna gjort märken i taket och studsat ner mot skrivborden. Jag fortsatte trappan ner och klev ut på innergården, tvättens parkeringsplats, jag kom ut genom den undanskymda dörren, gömd av trapphuset, gömd av det runda tornet, den enda ingången till Jungfrukammaren. I ena hörnet av gården stod en jättelik förbrukad, näst intill antik ångtvättmaskin

som de inte längre hade någon användning för. Under en presentning stod ett gammalt bilvrak, en Volvo PV, ett renoveringsobjekt som en av killarna på tvätten tagit sig an. Den hade stått orörd i månader. Jag gick vänster, de tio metrarna lätt sluttande uppåt till den öppna plåtgrinden ute vid gatan. Hämtade tidningarna i brevlådan och vände tillbaka, över gården igen där jag mötte en av tvättens anställda, nickade mot honom och började vandringsen uppför trappan. När jag kom till avsatsen stod dörren till Centern öppen. Utanför i det trånga trapphuset stod en äldre man och rökte. Han var kraftig, med röda svullna ögon, en beige skjorta som hade svettränder under armarna och var slarvigt instoppad i de grå byxorna. Skjortans flikar hade delat på sig vid naveln och delar av den stora, svullda magen lyste blek. Han var barfota. När han fick syn på mig tittade han först en stund, verkade rannsaka sig själv för att se om han kände igen mig, han bara stod där med de i förhållande till kroppen korta armarna hängandes. Jag sa hej och nickade mot honom, han försökte göra likadant, men det blev mest en liten sned ryckning. Först när jag stannade framför honom, eftersom han blockerade vägen, sa han:

– Jag borde vara glad. Men det är svårt.

Han riktade blicken rakt in i väggen medan han talade med mig. En rödmosig näsa övergick i stora, glansiga ögon ovanför bleka kinder.

– Du förstår, sa han, det är inte så lätt med förändringar när man blivit så här gammal.

Plötsligt sträckte han fram handen.

– Gustav Andersson. Det är jag.

Jag tog den. Den var stor, sval, fuktig och förvånansvärt fast.

– Frank. Frank Asker.

Så stod vi stilla en stund till. Han var skitig och luktade sprit. Innan jag ens tänkt tanken sa jag:

– Vill du ha frukost, Gustav?

Charlotta och jag talade aldrig i stora ord. Så smått som möjligt. Den ena väntade ut den andra utan att någon någonsin satte igång något. Så få löften som möjligt. Inga blottor. Min vana trogen gav jag henne vackra fraser i början; ansatsen var ärlig, men ogenomtänkt. Det lät bra. Efter några månader var de tomma slag i luften. Hon var vacker. Hon var en filmstjärna, hon var en sådan man vänder sig om efter på gatan, men aldrig får. Jag fick henne. Och förstod aldrig hur det kunde hända. Hennes skönhet gjorde mig misstänksam. Hon skulle inte få chansen att såra mig, minsta antydning så skulle jag hinna före. Jag spelade med i hennes film där osäkerheten hade huvudrollen. Och jag insåg tidigt att jag aldrig skulle få hennes skönhet ur minnet. Hon hade redan varit förlovad en gång när vi träffades,

nyligen frigiven ur ett förhållande som varat ända sedan tonåren. De hade vuxit ifrån varandra. Hon sökte den trygghet hon mist, hon var en vuxen kvinna med drömmar om en man, barn och hem. Jag befann mig i en period då jag trodde på sextioalet som det enda möjliga, ett slags försenad tonårsrevolt mot den övre medelklass jag vuxit upp i, en tid då jag förbannade mina föräldrar för att jag föddes tjugo år för sent, genom böcker och musik försökte jag leva mig igenom mitt nittonhundrasextisju tjugoett år senare. Peace, love and understanding i Västerås sent åttiotal. I min lägenhet brann rökelsen, indiska dukar hängde från väggarna och jag hade målat ett stort peace-märke på sovrumsdörren. Min lägenhet var mitt Haight-Ashbury, jag var Dr Leary, jag bjöd in vänner på små happenings: poesi be-ins där vi satt på stora, vita lakan på golvet bland en djungel av stearinljus jag placerat ut, jag läste Sonnevi högt för mina förundrade kamrater, en annan gång hade jag en Lucia be-in där vi sjöng julsånger och söp och framåt morgonen kulminerade allt i ett mycket vacklande luciatåg med mig i spetsen. Jag hyrde alla Vietnamfilmer jag kunde komma över, Woodstock-dokumentären, jag la ner en förmögenhet på skivor jag kunde koppla till den eran, från doldisar som Tim Buckley och Melanie, säkra kort som Sgt. Pepper och Hair till Konserten för Bangladesh. Jag skickade till och med brev till skattemyndigheten där jag ville veta hur stor del av min skatt som gick till försvaret. Sedan krävde jag att jag skulle få ge de pengarna till något annat, jag föreslog barnomsorgen. Jag hänvisade till Joan Baez. Jag fick aldrig något svar. Och bara fyra år tidigare hade jag förtjänstfullt genomfört värnplikten som entusiastiskt gruppbefäl. Min summer of love varade dessbättre bara några månader, dessvärre träffade jag Charlotta under den här tiden. Jag talade om friheten. Fri kärlek; kom när du vill, gå när du vill bara du sover här ibland var min paroll uppe på min inbillade barrikad. En illusion bland många andra. Jag hade ingen aning om vad jag höll på med, kompisar skrattade åt mig, några av dem kom över då och då för att se vad som hände, om allt var okej. Första natten tillsammans med Charlotta försökte jag övertyga henne i nödvändigheten av att träffa andra. Vi låg där, det var meningen att vi skulle vara nykära, upptäcka varandras kroppar, slicka varandras tänder rena, bita loss varandras skärp, vi låg halvnakna och osäkra inför varandras lustar, nyfikna inför de hemligheter vi ännu inte utforskat hos varandra och jag sa: Det är helt okej om du kysser andra, bara du kommer tillbaka till mig. Hon bara stirrade på mig. Vi måste vara fria i vårt förhållande, sa jag. Måste kunna lita på varandra. Vill jag flirta med någon annan så måste jag få göra det, herregud, hela världen är ju full av vackra kvinnor.

Det var första natten. Jag tror aldrig hon kom över den chocken. Och själv trodde jag förstas inte på ett ord av det jag sa. Svartsjukan var ett stort

svart hål på min vackra himmel.

Vi hade träffats en gång sedan det tog slut. Några månader efter min flytt till Sundsvall. Vi försökte hålla kontakten via telefon. Konstlade samtal, båda lika bittra på den andra, hon mera konkret: jag hade lämnat henne, jag vände på det hela och sa att jag inte haft något val, hennes skyddsmur gentemot alla risker och konstruktiva försök till förbättring hade knäckt förhållandet. Att hon levde i sin låtsasvärld där allt var enkelt och okompllicerat, en omöjlig konstruktion. Kärlek finns inte bara där, den måste byggas upp genom svek och tårar, misstänksamhet och erkännanden. Korten på bordet. Ingen av oss förstod vad jag pratade om. Att vi båda två egentligen bara gick och väntade ut tiden, nöjde oss med något mindre i väntan på det storslagna, det låtsades vi inte om. Mötet blev en katastrof. Jag kom full till middagen hemma hos henne, satte upp den anklagades attribut i samma sekund jag steg innanför dörren. En sköld med ett hungrigt krigaransikte på i den ena handen, ett med fjädrar och blodstänk utsmyckat spjut i den andra. En kall och tveksam kram, sedan misstänksamheten. Varför hade hon bytt gardiner? var var kortet på mig som brukade stå på skrivbordet? varför hade hon köpt nya kläder? visst hade hon gått upp i vikt? var var skivorna jag hade lämnat? Charlotta blev chockad, tyst, besviken. Jag hällde i mig av vinet, åt bara hälften av maten och parkerade med mina cigaretter på balkongen. När jag kom tillbaka stod hon lutad över disken och grät.

Gustav och jag gick upp till Jungfrukammaren. Dörren till mitt rum var fortfarande stängd, likaså Magnus dörr, vi gick in i Stora rummet och jag pekade på en av stolarna vid Stora bordet. Han satte sig, tog upp ett tillknycklat paket John Silver ur bröstfickan och höll upp en cigarett liksom för att kolla om det var okej. Jag nickade och pekade mot askfatet och tändaren som låg i fönstret bakom honom. Jag fixade kaffe, tog fram bröd, smör, ost och mjölk. Plockade fram två dricksglas ur skåpet, hämtade Redaktörens whiskyflaska som stod kvar på tv-bordet, satte mig mitt emot honom, hällde upp varsin whisky, sköt det ena glaset mot honom och skålade.

Gustav borde varit nöjd. Hans parti hade segrat, om inte själva så i alla fall tillsammans med de andra, oppositionen hade skjutit ut från startblocken, haft ett försprång redan efter trettio fyrtio meter och hållit undan in i mål. Ett effektivt kontringsanfall som Tommy Svensson skulle tindrat med ögonen mot. Ändå satt han där tyst med hängiga kinder likt en ledsen bulldog och lapade whisky. Jag förstod inte riktigt situationen. Som om han läst mina tankar tog han sats.

- Du förstår Fredrik, i min ungdom...
- Frank.

– Hursa?

– Det är Frank.

– Förlåt mig... Frank... jo du förstår, i min ungdom var jag kommunist, ja egentligen har jag alltid varit det, men sedan när Torbjörn kom på sjuttio-tioalet... ja, då la jag liksom om kursen lite grann. Torbjörn var ärlig, det såg jag i hans ögon från början, han är den ärligaste man svensk politik någonsin haft, jämngammal med mig dessutom, och då tänkte jag att den mannens politik, den måste vara bra. Jag tyckte också att det gått lite väl långt, jag menar med det kalla kriget, Brezhnev och så, den kommunismen jag trodde på beter sig inte så...

Han tog en djup klunk ur glaset, sköljde ner med lite svart kaffe. Mackorna brydde han sig inte om.

– Så jag gick med i Centern. Jag trivdes i oppositionen, jag tror till och med jag gjorde lite nytta, i alla fall på lokal nivå... jag tror Torbjörn trivdes i oppositionen också, det var nog där han kunde göra mest nytta, till och med under borgaråren på slutet av sjuttioalet var ju regeringen en form av opposition... Olof förlorade aldrig makten, det var ju så att regeringen arbetade med vänsterns goda minne.

Jag fyllde på hans glas. Mitt var fortfarande halvfullt. Han släckte den ena cigaretten och tände en ny och höll den mellan tobaksgula fingrar.

– Sedan tog Olof tillbaka makten och allt var som vanligt igen... det kändes bra... Centern levde upp lite grann. Sedan kom Olof, ja han är inte heller någon dålig man, vår Olof alltså, Johansson... inte var han som Torbjörn... men han är bra och dessutom var jag redan så gammal att jag tyckte inte jag kunde hålla på och hoppa runt hur som helst. Så jag blev kvar, men i dag känns det... ja jag vet inte... det känns inte riktigt bra. Jag är nog lite förvirrad, men nu blir det Carl Bildt och Carl Bildt är... han har fått så mycket skit under alla år... ja han får ju skylla sig själv... besserwischer och uppkäftig, och nu vet jag inte vad som händer... ska han ha revansch... det känns lite oroligt, Olof har ju förlorat det mesta av sin status, vem lyssnar på Centern i dag? Det oroar mig... vi blir liksom en knähund i Bildts våld och om alla lyssnar på moderaterna, ja då blir jag lite orolig.

Han såg verkligen bekymrad ut. Hans glas var tömt på nytt och jag tänkte på att Carl Bildt var den ende politiker han pratade om med efternamn.

– Har du något emot om jag... Han tittade mot flaskan.

– Varsågod.

– Jag vet inte om Carl Bildt är bra för Sverige helt enkelt. Det är för mycket höger runt om i Europa just nu... förut har det inte behövt påverka oss, vi har varit segregerade... nu ska vi in i Europa, det är ju bestämt, jag gillar det inte, men är det så att det måste ske vill jag hellre att Ingvar leder det korstå-

get...även om Bildt kan verka liberal jämfört med de i Tyskland och Frankrike så påverkas han nog... Europa är hans skötebarn... han kan nog dras med och då är det lätt att hela landet dras med... ja jag är lite orolig, det känns farligt.

– Jag undrar det, sa jag, även om Bildt dras med av strömningarna och försöker påbörja allehanda försök till extrema högerreformer, mer eller mindre hotfulla, tror jag inte Sverige skulle låta honom hållas, den socialdemokratiska modellen är så djupt rotad hos oss och...

– Men vad ska jag göra? Jag är för gammal för att kunna göra någon skillnad. Det är väl bara att hoppas att de inte snor för mycket av pensionen, skrattade han med skrovlig röst och cigaretten brände filtret mellan hans tjocka fingrar.

– Det är nog ingen större...

– Nej, jag får väl ta och tacka för mig pojk... du är ung och har annat att göra än att lyssna på gamla stofiler som jag.

– Inte alls, jag tycker det är intress...

– Du ska ha hjärtligt tack för drickat, pojk.

Han reste sig med överraskande pondus, stoppade nödtorftigt in en bit av skjortan innanför byxorna och gick ut i hallen. Jag följde efter, hade fortfarande morgonrocken på mig, han vände sig om precis när han kommit fram till trappan.

– Ja, adjö då. Jag tror jag går en sväng till biblioteket. Det är så dyrt med morgontidningar nuförtiden så jag brukar gå dit och läsa Svenskan. Tack än en gång, sa han och försvann bakom draperiet.

– I dag lär det ju finnas en del att läsa om, sa jag halvhögt för mig själv, tveksam om han hörde.

Jag gick och hämtade mitt halvfulla glas. Tillbaka ut i hallen förbi mina inramade Dali-planscher och in till mig. Klockan var inte mer än nio, Lisa sov fortfarande på extramadrassen som låg bredvid min. Jag satte mig i skinnfåtöljen, tände en cigarett och tittade på henne. Whiskyn värmdes kroppen. Täcket hade halkat bort från hennes ena ben och jag kunde se troskanten. Ena armen låg bakom hennes huvud och den andra halvt under täcket som slutade i navelhöjd. Hon hade en vit t-shirt på sig och de små bröstet utgjorde knappt några konturer där hon låg på rygg. Så olik Charlotta, hon med sina former, den lite putande magen, de kraftiga axlarna, det tjocka håret i brunt, hennes bruna nyanser; det dunkla och hemlighetsfulla skötet, mörkt rosa bakom den sträva busken, allt det mörka jämfört med Lisas ljusa, lika blek som morgonen. Lisa var gryningen, Charlotta skymningen som efter en dag i medelhavssolen. Charlotta hade aldrig t-shirt på sig när vi sov, hon ville alltid somna med en av mina händer kupade runt ett bröst. Brösten, de vackra, inte för stora, inte för

små, som la sig något åt sidan när hon låg på rygg, inte lika uppnosiga och uppkäftiga som Lisas, mer eleganta, kvinnligt förstående, sensuellt tillbakalutade, lockande att lägga tillrätta; lyfta upp och föra på plats. Att nypa i, massera runt vårtgårdarna och känna förändringen, det lena bli till knottrig hud, känna det lilla bäret växa sig moget under mina fingrar... till vardags alltid förpackade i en elegant och sexig bh, liksom konserverade för att hålla formen, hålla sig fräscha. Lisas små bullar som alltid skavde fritt mot skjortor och tröjor, som var en del av henne som inte behövde gömmas undan, som skulle uppleva det hon upplevde, fick kroppen stryk skulle bröstet slitas i takt med den utan skyddande omslag. Jag drack upp, fimpade och tog av mig morgonrocken. Försiktigt, utan att röra vid henne la jag mig bredvid på hennes madrass. Hon snusade till och rörde på kroppen så att hennes ena arm rörde vid min sida. Några hårslingor låg över hennes ansikte och dolde ena ögat och en bit av kinden. Jag sträckte fram handen och strök håret försiktigt bakåt. Det var mjukt och jag fortsatte att stryka med handen över hennes hår.

Plötsligt vaknade hon, vred kroppen i en gäspning. Jag tog genast bort handen. Hennes mun sprack upp i ett leende, hon la sig på sidan och jag gjorde likadant.

– Gomorron.

– Gomorron. Du luktar sprit.

– Ja, jag har druckit frukost. Whisky och rostade mackor.

– Är det en vana?

– Bara när allt är vackert.

Hennes blå ögon gnistrade i morgonljuset, hennes ansikte var sömn-druckat och oskuldsfullt, rent som daggen, de vanligtvis mörka ringarna under ögonen hade bleknat.

– Jag fick sällskap upp av en deprimerad politiker när jag hämtade tidningarna.

– Redaktören?

– Nej, skrattade jag, inte Redaktören.

Hon förstod inte riktigt, men orkade inte bry sig, skakade av sig det genom att böja huvudet framåt så att det lutade mot mitt bröst. Det skar till inom mig, jag ville så mycket men fick inte. Jag ville prata om så mycket men vågade inte. Så lyfte hon på huvudet igen.

– Jag vill ha en kram, sa hon.

– Verkligen?

– En mjuk och varm kram. En kompiskram. Får jag det?

Jag böjde mig fram och la armarna runt henne. Hon gjorde likadant, bäge hennes armar låg runt min rygg och jag tryckte mig nära. Hon tryckte tillbaka. Sedan låg vi stilla. Låg i varandras armar utan att kräva något

mer. Jag mådde gudomligt. För första gången kände jag nära och äkta kontakt. Men så ringde telefonen. Jag hade ingen som helst lust att svara, inte nu. Två signaler gick fram och skar hål i stillheten runt om, tre signaler, hon lösgjorde sig något och sa:

– Ska du inte svara?

– Det kan Magnus göra, sa jag och försökte trycka henne närmare mig igen, en fjärde signal gick fram, nu gled hon helt ur min famn.

– Han kanske inte är hemma.

– Jodå, det är han.

– Svara du, sa hon.

Jag lyfte på täcket, reste mig upp på knä och kröp fram till telefonen.

– Hallå?

Först var det tyst. Sedan hördes en tveksam röst, långt borta, en kvinno-
röst.

– Jag söker Lisa. Finns hon där?

– Vem är det som undrar?

– En vän.

Jag kände besvikelsen komma och ilskan stiga. Jag förstod vem det var och ville inte att hon skulle ringa hit. Det irriterade mig också att hon inte vågade presentera sig. Jag visste vem det var. Det *var* hon som hade varit med Lisa första gången vi träffades. Jag hade frågat Lisa, var tvungen att få veta, jag ville ge fienden ett namn. Sylvia. Och hon hade inte sagt adjö när hon gick, de hade bråkat och Sylvia hade rest sig upp och gått. Kvar blev Lisa, ensamt vid sitt bord, ledsn, förtvivlad, hon märkte förstås blickarna från mig, jag hade ju ingen aning vad jag höll på att ge mig in i, jag undrar vad jag hade gjort om jag hade vetat... spelar ingen roll, Sylvia hade lämnat Lisa där på krogen och jag fanns till hands.

– Jag vet inte. Ett ögonblick så ska jag se efter.

Lisa hade satt sig upp och tittade på mig med nyfikna ögon.

– Det är till dig, sa jag, greppade morgonrocken i förbifarten och gick ut ur rummet utan att titta på henne.

Jag gick in i Stora rummet. Några minuter gick. Flera gånger var jag på väg att gå ut i hallen för att tjuvlyssna, men jag kunde inte förmå mig till det. Jag försökte läsa tidningen men kunde inte koncentrera mig. Efter en stund kom Magnus in i köket, hans hår var rufsigt och den bruna t-shirten matchade inte alls de blå boxershortsens. Han var mer än lovligt yrvaken.

– Vem fan är det som ringer såhär dags?

– Varför svarade du inte?

– Jag sov. Vem var det?

– Sylvia.

– Vem är det?

– En kompis till Lisa.

– Jaha... visst fan... det ringde någon brud till henne för några dar sedan, på kvällen... flera gånger, full som fan... ni var inte hemma.

– Till Lisa? Varför har du inte sagt något?

– Jag glömde... fy fan, jag är bakfull.

Han såg sig omkring på bordet, såg flaskan och Gustavs urdruckna glas.

– Har du druckit whisky? Det är nästan så man skulle...

– Det är Lisas flickvän.

– Vem... vadå flickvän?

– Hon som ringde, Sylvia, de är ihop.

Han hade satt sig ner och grävde med smörkniven i byttan. Så lyfte han blicken, först tveksamt, plötsligt insiktsfullt, ett nästan triumferande sken av insikt.

– Nu, sa han, nu tror jag att jag börjar fatta en del. Det var som fan.

– Ja, inte sant.

Jag började bläddra i tidningen igen.

– Det var som fan, sa han igen.

– Men svårare än så är det inte för dig. Var glad för det, sa jag och försökte så nonchalant som möjligt flacka med blicken över nyhetssidan.

– Men du då... helvete Frank, hur gör ni... jag menar, vilken konflikt... vad gör hon här?

– Jag kan inte ens vara glad över att det är strul mellan dem, sa jag. Vad hjälper det mig, kan inte gärna ta en kölapp och ställa mig sist i ledet. Vilket jävla led förresten? Jag slåss mot mörka skönheter, min kropp är min motståndare, mina känslor hennes vapen. Vad jag behöver är en stor jävla operation.

Magnus skrattade till med munnen full av kaffe. Hälften hamnade på bordet, han började hosta och skratta samtidigt.

– Förlåt, men det lät så jävla... du vet.

Jag la ifrån mig tidningen och kunde inte låta bli att skratta jag med. Strax efteråt satt vi och garvade ikapp. Då stod Lisa i dörren, påklädd.

– Jag måste gå.

– Ja, sa jag, det förstår jag så jävla väl. När älsklingen kallar springer du.

Mina ord träffade henne rakt i ansiktet. Hon stirrade på Magnus, vände sig hastigt om och sprang därifrån. Jag satt som fastvuxen, kunde inte förmå mig till någonting. Efter en evighet hörde jag lägenhetsdörren slå igen och lämna ett eko av tvivel och orättvisa.

– Helvete, sa jag, det var inte meningen att låta...

– Det är inte så konstigt, sa Magnus. Jag förstår dig.

– Och vad hjälper det?

Jag satt vid matbordet, Magnus fortsatte äta, för honom var det en märklig och kanske samtidigt lite olustig incident, något som passerade honom för att han råkade vara i närheten, men när han ville kunde han gå därifrån och lämna allt bakom sig, ingenting han behövde bry sig om. Jag kände mig billig, inte alls säker på att jag velat avslöja min hemlighet för Magnus, jag hade lämnat ut henne utan att fråga om lov och dessutom spottat henne i ansiktet, slagit undan benen för henne, ett stort hål värkte i bröstet, jag tänkte på kramen, den där lilla, spröda och omöjliga kroppen, närheten som plötsligt var mil borta, känslan av någonting bra som aldrig verkade vilja stanna mer än någon minut, flyktiga sekunder som alltid måste förvandlas till hopplöshet.

– Jag tänkte dra ner på stan sedan, ska du med... fan Frank, du gråter ju...

Han tittade ner i bordet och så höjde han huvudet och skulle precis säga något när telefonen ringde igen. Han gick och svarade. Jag hörde en konversation men inte vad den handlade om. Det var ett kort samtal, när han var klar satt jag vid bordet med huvudet stött i händerna.

– Det var Redaktören, sa han. Han vill att vi ska hålla oss borta i kväll. Han sa inte varför.

4.

Magnus och jag klev av bussen strax efter bensinmacken och promenerade mot Alnö kyrka till. Klockan var närmare sju och vi passade en halvt urdrucken vinflaska mellan oss. Solen höll på att gå ner, det var en ovanligt fin dag i skarven mellan sommar och höst; sommarens träd med sina gröna kläder mötte höstens klara luft och en annalkande kyla som liksom låg på lur för att först färga och sedan klä av träden. Nedanför låg Alnösundet, vattnet mörkt blått och stilla, bakom oss den välvda, mäktiga bron med sin tidiga kvällstrafik, bussar, bilar och mopeder par om par på den smala vägsträngen noga vaktande den mötande trafiken. Några promenerade och stannade upp inför den storslagna utsikten just där bron stod som högst med Tunadals sågverk i bakgrunden och dess eviga sprinklersystem som sprutade vattenpelare mot horisonten, dag som natt för att hålla virket fräscht.

Redaktörens order hade varit klara, i kväll ville han ha Jungfrukammaren för sig själv och det fick vi inneboende snällt foga oss i. Varpå Magnus bjöd med mig på en fest härute på Alnö. Det var tre killar i hans klass som hyrde en kåk halvvägs mellan bron och den gamla kyrkan. Vi var tidiga, gick därför upp mot en dunge på höger sida om vägen och satte oss i sluttningen. Jag

började bli full, hade druckit en del redan innan vi åkte och fyllde på med mer. Gräset var aningen fuktigt. Magnus satt på systemkassen och jag på skinnjackan. Trafiken var gles, de flesta hade för länge sedan kommit hem från jobbet och satt nu framför tv:n i väntan på Rapport.

– Undrar vad han ska göra? sa jag.

– Han kanske har en date.

– Det har han haft förr utan att han slängt ut oss för det.

– Kanske just därför, garvade Magnus och jag skrattade jag också och kände mig på oförskämt bra humör.

Efter att Redaktören ringt hade jag tagit ännu en stadig whisky och gått och lagt mig igen. Jag lyckades somna och sov i ett sträck till klockan två. Jag hade gått upp och ätit resterna av Magnus korv stroganoff.

– Jaha, sa jag sedan skratten ekat ut, vad är det som gäller ikväll?

– Det vanliga. Studentfest. Massa småflickor. Fast de har tydligen bjudit några andra också, bland annat några från något konstkollektiv som ska finnas härute någonstans. Ett gäng som gått ihop och hyrt en gammal kåk där de inrett flera ateljéer. Jag har inte träffat dem, men de borde vara i vår ålder.

– Konstnärskvinnor, sa jag. Låter trevligt.

Magnus gav mig vinflaskan och jag tog en rejäl klunk. Även om det värmdes började det bli kyligt i luften, tanken att fortsätta inomhus och träffa en massa nya människor lockade. Magnus verkade tänka likadant när han föreslog att vi skulle gå vidare. Han stoppade tillbaka de tre öppnade flaskorna i kassen och vi började vandra längs med vägen.

– Är det okej om jag hänger med då?

– För fan! Du har ju varit med förr. Det är lugnt.

Vi var de första gästerna. Inte ens alla värdar var hemma, bara Janne. De andra två, Klas och Göran, hade åkt in till stan för att hämta folk. Janne stod och rörde i vad som skulle bli chili con carne, en jättelik gryta som nästan tog upp två plattor på spisen, när vi aningen högljutt stormade in och parkerade den nästan tomma vinflaskan på det stora, kvadratiska träbordet i köket. Jag hade träffat Janne tidigare, senaste gången på en efterfest i Jungfrukammaren, fast då hade Lisa och jag varit trötta och gått och lagt oss. Han var norrifrån, från Luleå, körde motorcykel och var en jävel på att dricka öl. När han fick upp farten var det ingen som kunde hänga med.

– Din tjej, sa Janne, vad hette hon nu igen... är hon inte med?

– Nej, sa jag. Hon är inte min tjej. Vilka är det som kommer?

– Jag vet faktiskt inte riktigt, kan bli ett helt gäng.

Lisa fanns inte den här kvällen. Jag hade redan under dagen bestämt mig för att skita i henne. Hon kunde gott få sitta i Sylvias famn och älta sina problem. I kväll var det partaj, all världens problem futtiga, glaset det cen-

trala, kriget mellan kvinna och man förträngt, humöret på topp, charmen påkopplad och oändlig.

Framåt elva var jag packad. Rejält packad. Hela huset var fullt av folk, i alla hörn, vid varje bord satt det människor, jag hade aldrig sett dem förut. Gick mest omkring för mig själv, vinglade mellan paren som dansade i vardagsrummet och satte mig i någon tillfälligt ledig soffa eller fåtölj, men reste mig snart igen när jag såg något intressant. Jag hade en nyöppnad flaska vin i famnen som jag höll om likt en dyrbar skatt med båda händerna. Jag hade tiggat till mig den av Janne. Magnus satt sedan några timmar tillbaka i ett hörn i köket och diskuterade journalistik med några klasskompisar. Jag hade gått dit vid några tillfällen, men tröttnade efter bara någon minut. Han satt där och försökte få i de andra Jan Guillous genialitet om de inte redan insett den. För Magnus var kvällstidningsjournalistiken det enda som gällde. Resurserna, artikelserierna, nyhetstempot, det var det ultimata. Han hade läst allt Guillou skrivit: från de första artiklarna i FIB Aktuellt till de senaste romanerna, han kunde varje vändning och ståndpunkt i IB-affären och var naturligtvis på Guillous sida. Han hade blivit förråd av Sverige. Magnus satt med vinglasen i handen och snodde luggen runt pek-fingret som han alltid gjorde när han diskuterade eller tänkte, lyssnade ivrigt och sköt in egna synpunkter så fort ämnet glidit för långt bort från det han ville prata om. Han hade aldrig varit någon vidare sällskapsmänniska och det sa jag till honom vid några vingliga tillfällen där på festen, jävla dösnack, här skulle partas, kom igen nu! Visst, visst, sa han och vände sig mot de andra och fortsatte prata. Jag raglade bort till nästa hemlighet. Då och då tittade jag efter Lisa, men varje gång gav jag mig själv en örfil och svepte ett glas vin. En tjej kom fram och frågade hur det stod till, jag synade henne uppifrån och ner, godkände vad jag såg och försökte dra med mig henne upp på dansgolvet. Hon slet sig loss och gick därifrån.

Jag letade efter konstnärsgänget. De hade kommit i klump någon timme tidigare, ätit upp resterna av middagen och gått i ett rakt led från matbordet in i vardagsrummet. Det verkade som om de hade bundit ett rep mellan sig. Det enda som fattades var att de skulle lägga händerna på varandras axlar och leka tåg.

Jag upptäckte dem stå i ett hörn. Smög mig diskret dit och ställde mig vid sidan om deras ring. De diskuterade olika konstnärer. Summan var att alla utom de själva var odugliga. Det lät i alla fall så. En tjej med blont hår och Pippi Långstrump-flätor snackade mest. Jag försökte presentera mig själv, men de var inte intresserade. Jag blev lite sur. De behandlade alla andra gäster som luft, jag tyckte de var oerhört trista och gick därifrån.

Det tycktes hela tiden komma till mer folk. Jag stod i dörröppningen till köket och tittade runt i vardagsrummet, klamrade mig till flaskan och dörr-

posten, hoppades att ingen skulle tilltala mig. Dels skulle jag förmodligen sluddra, dels hade jag spanat in en snygg brud på dansgolvet som jag ville betrakta i fred. Ljusbrunt hår, smal, enkelt klädd i jeans och tröja utan en massa smink med stora ögon som verkade sådär spontant nyfikna. Blå djupa brunnar, föreställde jag mig. Som på någon som har aptit på livet. Jag kände en stark gemenskap med henne. Musiken var hög, U2's nya och det var ös. Jag tog tag i vinaren, skruvade av korken och halsade. När jag druckit klart var hon borta. Någon hade tagit på sig rollen som diskjockey och halvvägs genom varje låt dök han ner mot stereon för att hitta nya godbitar bland skivbackarna i bokhyllan och cd-skivorna som låg i högar på golvet. Så strömmade plötsligt Born in the USA ut ur högtalarna, från tv-rummet hördes ett vrål och sekunden senare stod Bruce Springsteens lillebrorsa i den dörrlösa öppningen mellan tv-rum och vardagsrum. I kort, brunt lockigt hår, polisonger, pilotbrillor med spegelglas, flanellskjorta med avklippta skjortärmar, slitna jeans, brett skärp och boots stod han plötsligt där och hoppade, vickade med underlivet, gled ut med arm och ben i en Travolta-gest och skrek. Jag var förstummad och imponerad. Var just på väg fram till honom för att hälsa, jag hade till och med tänkt ut en öppningsfras på engelska, när han försvann lika fort som han kommit. Jag såg mig omkring, letade efter henne med de djupa brunerna och vackra strutarna. Jag hittade henne inte. Så hamnade jag bland konstnärerna igen. Pippi Långstrump var upphetsad nu.

– Konstskolor är bara skit. De leds av gamla, gaggiga lärare med romantiska ideal och landskapsmålningar hemma på väggarna. Sedan kräver de att man ska måla likadant. De kommer med sitt snack, kan inte ens kritisera konstruktivt och tar bort själen i målningarna. Jag skulle aldrig gå någon skola...

– Jag håller med, sa någon annan.

– Det är ju bara att titta på vad som ställs ut på de fina gallerierna här i stan, sa Pippi. Likriktat och dött. Är det inte akvareller med kärringfärger så är det små gulliga åkrar, lador och måsar. Fy fan...

– Skitdåligt, det har ju gjorts i hundratals år, sa den andre, en kille med hästsvans och skinnbrallor.

– Jag är autodidakt och jag tänker aldrig bli något annat, sa Pippi.

Alla höll med. Då var jag tvungen att lägga mig i.

– Förlåt, men har du ställt ut någon gång?^

Hon såg på mig.

– Vem är du?

– Frank, sa jag och sträckte fram en vinglig hand.

– Ja, jag har ställt ut.

– På något av de "fina" gallerierna?

– Skulle aldrig falla mig in.

Hon hade vänt sig mot mig nu. De andra tittade också åt mitt håll. Jag kände mig lite pressad, tvungen att utveckla det hela.

– Det råkar inte vara så att du är lite avundsjuk då? Jag menar, ditt prat om konstskolor är ju skitsnack. Och hur kan du veta att det är så när du aldrig har gått någon?

– Jag råkar känna folk som har gått. Vad har du med det att göra?

– Ingenting. Jag råkade bara gå förbi... Jag tycker du är naiv. Du kan inte bli en bra konstnär utan att kunna grunderna och grunderna är just det trista landskapsmålandet, porträtten och några tusen stilleben tillsammans med några hundra timmar kroki. Sedan kan du börja snacka om att följa den fria konstnärssjälen. Tror du Picasso började med att måla sina akrobater? Eller att Dali började med smältande klockor? Det tog dem många år att komma dit. Man måste känna till grunderna för att kunna spränga dem.

– Vem fan tror du att du är?

– Någon som vill ge dig ett gott råd.

– De behöver jag inte. Du har inte ens sett mina målningar.

Hon hade närmat sig och stod rakt framför mig. Hon var ganska fin. Jag var full.

– Nä, det har jag inte. Men det räcker med att höra dig snacka. Fullständigt distanslöst.

– Du grabben, sa han med hästsvansen, varför kommer du hit och ställer till bråk?

– Jag bråkar inte, jag diskuterar. Det är Pippi som är arrogant, sa jag och vinglade till.

Hon kom ännu närmare, hennes ansikte var bara någon decimeter framför mitt och högrött. Hon var decimetern kortare än jag, hon böjde sitt huvud uppåt, jag mitt neråt och vi stirrade på varandra en stund. Det måste ha sett ganska roligt ut.

– Du är en jävla skitstövel, sa hon.

– Möjligt. Men du är inskränkt. Du kommer aldrig att bli en bra konstnär.

Det blev för mycket för henne. Hon sa någonting i stil med att jag skulle försvinna därifrån och knuffade till mig i bröstet, inte speciellt hårt, men tillräckligt för att jag skulle tappa balansen. Jag tappade greppet om vinfliaskan, vinglade till, såg hur den föll i golvet och krossades, bråkdelen av en sekund senare tog jag samma väg. Mot parkettgolvet med huvudet före, det gjorde inte ont, jag blev mest bara förvånad, men det svartnade för ögonen ett ögonblick. När jag kom till sans igen låg jag med benen vridna om varandra, en arm under magen och den andra på golvet framför mig.

Dansen avstannade, jag försökte resa mig upp för att säga något, men kom inte upp på fötter. Pippi stod kvar ovanför mig och stirrade föraktfullt, sedan vände hon på klacken och gick stolt därifrån. Jag gled omkring i en sörja av rödvin. Plötsligt såg jag genom dimmorna en tjej på dansgolvet peka åt mitt håll och ropa någonting som jag inte hörde. Hela huset dansade tango framför mina ögon.

Sedan måste jag ha somnat, för när jag vaknade till liv igen låg jag på soffan i tv-rummet och intill mig fanns två kvinnor, den ena satt på soffkanten och hade min arm i sitt knä, den andra stod på knä på golvet och höll på att lägga någon sorts förband på min hand. Jag förstod ingenting.

– Vad är det som händer? Jag vill ha vin, sa jag och kände mig inte riktigt lika packad längre.

– Shh, ligg still, sa hon som hade min arm i sitt knä och assisterade den andra. Du har gjort illa dig.

– Har jag... hur då?

– Vadå hur då? När du ramlade förstås.

– Har jag ramlat, sa jag och försökte minnas. Den enda bilden jag fick fram var ett ilsket tjejsikte. Jag försökte vrida på huvudet och se ut i andra rummet. Det var folk därute, jag ville träffa Pippi igen, tänkte att det här måste vi snacka ut om. Men jag såg henne inte och de här två kvinnorna höll mig i ett fast grepp så jag vände mig om igen. Så kom jag plötsligt att tänka på Springsteens lillebrorsa.

– Springsteen, sa jag, är han kvar?

Ingen av kvinnorna tog någon notis om mig.

– Springsteen, sa jag igen, lite högre. Är han kvar?

– Ligg still!

– Men...

– Vadå kvar? Det var hon på golvet som glodde irriterat på mig.

– Ja... kvar. På festen alltså.

– Springsteen... visst, det är klart han är kvar.

– Vad skönt.

Jag var nöjd med svaret och lutade huvudet tillbaka mot soffan, men då började hela rummet rotera så förbannat så jag försökte sätta mig upp. Hon på golvet satte sin hand mot min rödvinsblöta skjorta och tryckte mig kraftigt tillbaka.

– Fan, ligg still, sa den andra.

– Min hand, sa jag och försökte låta nykter. Vad exakt gör ni med min hand?

Ingen svarade. Hon på golvet höll fortfarande på och då och då stack det till i handen.

– Fröken, sa jag, och petade till henne på golvet med mitt ena ben.

- Vad är det, fräste hon.
- Förlåt mig... men vad gör ni med min hand?

Samtidigt kom det in en kille i rummet. Han var röd. Helt röd. Rött hår, stort och burrigt, en långärmad åtsmitande röd polotröja, rött skärp, röda byxor och röda strumpor. De röda skorna hade han tydligen tagit av sig. Han stod rakt upp mitt på golvet, slöt ögonen och började vifta med armarna framför sig. Förmodligen något slags japansk lek. Så tittade han upp igen och fick syn på pianot vid ena långväggen. Han höjde pekfingeret i en tydlig gest av uppenbarelse, gick fram till det och satte sig på tangenterna. Först satt han bara helt stilla, men som på ett givet kommando av någon osynlig dirigent började han häva arset upp och ner, började hoppa på pianot samtidigt som han slog med båda händerna på tangenterna, först med handflatorna, sedan med knytnävarna. Han sträckte huvudet uppåt, blundade och njöt. Skallen ryckte i samma takt som han vildsint hoppade och slog på pianot. Jag antog att det var konst och var mycket intresserad. Jag försökte överrösta pianot, som lät som om det när som helst skulle bryta ihop, och skrek till tjejen som satt på huk.

- Intressant musik... verkligen intressant musik, det är faktiskt vackert.

Hon höjde lite uppgivet huvudet mot mig och avfytrade en ganska ogillande blick. Det var då jag såg det. Det var hon.

- Det är ju du, sa jag.

– Jag?

– Ja, du!

– Vad vill du?

– Det är du... jag har tittat på dig... på ditt långa hår. Du är vacker, jävligt vacker... dina ögon...

Hon tittade mot sin väninna som fortfarande hade min hand i sitt knä. Log lite nonchalant.

– Du, sa jag, vill du dansa?

– Med dig?

– Ja, med mig.

– Och hur ska det gå till?

– Vad menar du?

– Du kan ju inte ens gå upprätt.

– Jaså... jaha... men jag är en jävel på att dansa.

– Nej tack, det är bra.

– En liten dans bara.

– Nej! Dessutom bör du nog ta det lugnt med den här handen. Så, det är klart nu, sa hon och fäste en klämma i bandaget som hon lindat runt handen.

- Vad är det som är klart?

– Du fick en massa glas i handen. Men det var inget djupare, så du behöver nog inte sy. Men nu måste du klara dig själv, kan du det? Hon log.

– Du, sa jag, du är mycket vacker... vem är du?

– Jag är sjuksköterska.

Hon reste sig och gick därifrån. När jag vred huvudet bakåt såg jag hur hon försvann ut i rummet. Den andra tjejen tog min arm från sitt knä och la den på min mage. Sedan gick även hon. Det var bara jag och den röde kvar i rummet. Han satt fortfarande på pianot, men hade slutat spela.

– Du, sa jag och pekade mot honom.

Han tittade försiktigt på mig, mycket misstänksamt.

– Kolla, sa jag och pekade på min skjorta, nu är jag också röd... bra va... då kan vi bli kompisar.

Han rörde inte en min, blicken gled bort från mig och långt ut genom fönstret. Så började han hoppa på pianot igen. Jag log, slöt ögonen och låg helt stilla medan han spelade för mig.

När jag vaknade var det ljus i rummet. Den första smärtan jag kände kom från huvudet. Malande, huggande blixtar som trängdes i skallen och slogs om utrymmet. Studsade mot väggarna och sände ilskna smärtsignaler genom hela kroppen. När jag öppnade ögonen och försökte fixera blicken slogs de än vildare mot varandra, ett krig med åska och dunder, full attack. Jag stirrade ut i rummet och grimaserade. Den andra smärtan jag kände var från handen. En brinnande och sköljande smärta som liksom forsade fram genom handen och upp mot armbågen. När jag rörde den kändes det som om någon stack in en kniv och rörde om. Jag förstod ingenting. Trots smärtan lyfte jag upp högerarmen framför ansiktet, höll den där stödd på min andra arm som inte gjorde ont, inte än i alla fall. Jag såg en dimma av vitt, omsorgsfullt lindat bandage. Jag la ner den igen och kände blixterna slå kullerbyttor och frivolter. Försökte komma fram till vad som gjorde mest ont, huvudet eller handen, och bestämde att huvudvärken nog var mest påtaglig.

Pianot stod kvar. Solen sken in och lyste upp dammkornen. Långsamt och metodiskt satte jag mig upp, prövade motoriken, en kroppsdel i taget, lugnt och stilla, tog mig om huvudet med den friska handen och la den onda i mitt knä. Det var folktomt, men jag kunde höra röster. Jag var inte säker på om de var i mitt huvud eller om de kom utifrån. På ena låret hade jag en stor, röd fläck på jeansen och en massa små fläckar runt omkring. Min vita skjorta var styv av mörkt blod och lite blekare vin. Mitt skärp var uppknäppt, gylfen halvt öppen, luggen hängde ner i ansiktet, tovig och torr. Men rummet var rent. Någon måste redan ha varit där och städat undan alla flaskor, fimpar och glas. Jag var det enda som påminde om att det varit fest.

Jag reste mig mödosamt upp och gick mot öppningen, in i vardagsrumm-

met och in mot köket. Det var därifrån rösterna kom. Vid bordet satt det fyra personer och åt frukost. Det var Janne, Klas, Magnus och en kvinna jag inte kände igen. Hon satt bredvid Magnus. Lite äldre, förmodligen närmare fyrtio, mörk, sminkad. Hon såg bra ut. Det rök ur tekopparna och luktade rostat bröd. Jag ställde mig i dörröppningen och alla vände sig mot mitt håll. Magnus började skratta först, sedan fyllde de andra i, alla utom kvinnan. Hon log bara försiktigt. Jag tog några steg framåt och sjönk ner på en ledig stol.

– Och du ser fräsch ut, skrattade Magnus. Hur är det?

– Jag... sa jag och skrämdes av min hesa, skrovliga röst, jag vet inte riktigt... än... jag har lite ont.

– I handen?

– Och huvudet.

Magnus garvade. De andra var inte lika roade längre och återgick till frukosten. Någon ställde fram en kopp och en tallrik åt mig. Jag avböjde smörgåsen, men tackade ja till lite te. Samtalen fortsatte runt om mig, jag hade svårt att hänga med i dem. Kvinnan verkade blyg, pratade bara med Magnus och då viskade hon.

Efter frukosten började Janne plocka av bordet, men lät min kopp med ljummet te stå kvar. Någon började dra dammsugaren över golvet och in mellan mina fötter. Hur jag än gjorde var jag i vägen och oljudet brusade i skallen. Jag knackade Magnus på axeln och gjorde en liten gest med vänsterarmen att han skulle följa med. Han lutade sig mot kvinnan, sa något och reste sig. Vi gick in i tv-rummet och jag satte mig på min soffa.

– Hur fan är det?

– Du, jag vet inte riktigt... vet du vad som hänt? Igår... med mig alltså. Magnus skrattade till.

– Du minns inte?

– Jag är inte säker.

– Vad minns du då?

– Jag minns... vad fan minns jag... vänta...jo, en vacker kvinna... och pianot... just det, han i rött... och dansgolvet... hon dansade.

– Du minns inte att du fick stryk?

– Stryk? Nä... hur då?

– Jag såg det inte. Men efter vad jag hört stod du och käftade med någon brud som plötsligt fick nog och gav dig en rak höger så du stöp i backen...

– Pippi!

– ...och vinflaskan tog du med dig. Den gick förstas sönder och när du skulle resa dig satte du handen i glasskärorna och skar dig.

– Det är alltså därför jag har ont, sa jag och höjde armen.

– Snyggt bandage, sa Magnus. Vem har gjort det?

– Jag vet inte... jo vänta... det var ju hon på dansgolvet, den vackra... hon som jag pratar om... sjuksköterskan. Vet du vem det är?

– Nej.

– Långt ljusbrunt hår, hade jeans på sig. Vet du vem... jag menar, jag skulle gärna vilja veta vem hon är.

– Ingen aning. Men jag kan kanske kolla upp det.

– Inte nu. Sedan... kanske.

– Och vem var Pippi?

– Jag vet inte... konstnär... hon blev sur. Undrar om jag gjorde bort mig, hon kanske är skitbra.

Vi gick tillbaka in i köket och tackade för allt. Jag tog Janne avsides och bad om ursäkt. Jag kände på mig att det kunde vara på sin plats. Han bara skrattade och sa någonting om rock'n'roll. Sedan gick Magnus, kvinnan och jag mot busshållplatsen.

Första veckorna i Sundsvall var härliga. Tidig sommar nittonhundranittio. Jag var en fullständig främling, varken husen eller dess invånare kände igen mig. Första tiden kunde jag gå på stan utan att någon lade märke till mig, utan att någon visste om min existens. Det kändes som semester i en avlägsen världsdel, jag var turisten som kom och såg utan att bli sedd, utan att själv känna till stadens gator och affärer, men jag lärde känna dem fortare än de mig. Likt ett djur som utforskade nya revir gick jag gatorna upp och ner, det var varmt, stan levde upp och överallt på dess uteserveringar satt små gäng, människor som tillhörde stan, som kände varandra och ägde varandras minnen. Själv var jag en indian på spaning efter nya skalper; upplevelser som jag i lugn och ro kunde bearbeta utan att någon sa åt mig vad jag skulle tycka, utan att någon väntade sig ett visst svar eller visste hur jag skulle reagera. Jag hyrde en etta med kokvrå i andra hand och hade två veckor på mig innan jag skulle börja vikariatet på tidningen. Jag pratade inte med någon annan än enstaka expeditör och restaurangfolk. Ensamheten var så total att den förvandlades till något annat än ensamhet; ett tillstånd av vila. Tiden med Charlotta kändes som ett minne ur ett annat liv. Förlusten av henne kändes som en tragisk kärlekssaga jag sett på bio eller läst om i någon bok. Den var inte verkligt. Jag befann mig i ett nytt liv nu, ett oidentifierat tillstånd av pånyttfödelse. Jag gav mig själv tid att lära känna staden. Att gå igenom Akademibokhandeln var lika exotiskt som tidigare utlandsresor med hav och miljonstäder, Hemköp öppnade sina dörrar och jag hälsade trevande, kände mig fram vid de olika diskarna, klämde på varorna och betraktade kassörskornas teknik vid kassaapparaterna. Jag besökte metodiskt stans krogar en efter en, satt med mina öl i något hörn och tittade in. Sällan la folk märke till mig, när de gjorde det tog

de snabbt bort blicken, som om den hamnat på mig av misstag. Som om den inte fick vila för länge på ett främmande ansikte.

Jag åkte runt med bilen på landsbygden, bekantade mig med den avlånga Alnön: lärde känna Hamnstugan med dess sikmackor, strök med blicken över tavlorna på Galleri Lustgården och gjorde om dem till de bilder jag ville ha, iakttog alla kvinnor som låg på Tranviken insmörjda i sololja och grabbarna med folkölsburkarna som gick omkring i cirklar som blev allt mindre runt kvinnorna. Jag var en vålnad, jag gick omkring där men jag syntes inte. Grabbarna var chanslösa, små bleka dvärgliknande figurer oförmögna att ta ifrån mig vad som var mitt. Det kändes som om jag ägde kvinnorna, ägde deras blänkande kroppar, när jag ville skulle jag kunna snöra upp deras bikiniöverdelar och låta dem falla till marken, jag kunde välja och vraka, jag kunde göra vad jag ville med dem, jag fanns inte, jag var inte verklig, hade ingen att stå till svars för, jag kunde uppföra mig hur jag ville. Jag var den stora planeten på himlavalvet och kvinnorna mina månar.

Jag tog mig in i skogarna, bort från vägarna och stigarna, vandrade över tomter, såg in i stugor, jag var osynlig och inga stängsel kunde stänga mig ute. Jag lärde mig småvägarna ut ur stan, jag besökte Matfors och gick omkring i det lilla samhället, satte mig vid träborden framför korvkiosken och tittade på människorna, unga flickor på cyklar, grabbar på mopeder, killar i renoverade amerikanare och fruar med bärkassar, jag handlade tidningar på macken och hälsade på personalen. Jag lokaliserade Indal och Njurunda, jag vandrade längs havet på Lörudden, promenerade bland SCA-husen i Galtström. Jag tog mig upp på Södra berget, tittade ut över Sundsvall uppifrån, såg de jättelika rökpelarna från Ortvikens skorstenar, jättelika fallossymboler som sprutade ut sin gråvita säd, såg rakt över till utsiktstornet på Norra berget, såg figurer små som myror, bilar som kackerlackor, jag sprang nerför slalombacken, rundade käpparna precis så snävt som jag ville, hade utklassat alla andra redan vid mellantiden, jag gick ner mot stan bland villaområdena vid bergets fot. I centrum gick jag nästan systematiskt till väga, började med Storgatan och lärde mig namnen på uteserveringarna, kollade in affärerna, tog mig in på smågatorna; Storgatans alla tentakler, först de mot norr, ner mot Selångersån och så gatorna som vette mot söder, fram till de större parallellgatorna: Kyrkogatan, Rådhusgatan och Trädgårdsgatan ända fram till Köpmangatan som avgränsade centrum i söder.

När jag började jobba förändrades allting på några dagar. Jag blev ett namn i tidningen, jag fick arbetskamrater som frågade ut mig om vem jag var och vad jag hade gjort, jag klev in i vardagen som en Sundsvallsbo, började hälsa på bekanta ansikten, konverserade med människor i fikarum-

met, ringde runt i jobbet och presenterade mig. Det var då sorgen föll över mig. Min andhämtningspaus var slut, anonymiteten hade flytt och plötsligt var jag Frank Asker igen, samme Frank som älskat och levt med Charlotta, som gått ifrån henne. Det var då jag insåg att allt var över. Jag fick svårt att sova, min etta blev hotfull, väggarna tycktes krympa och jag blev inträngd i ett hörn. Jag kände ett oerhört behov av att umgås med människor. Varje minut av ensamhet blev oändlig, oron kom över mig, mina tankar kröp runt i kroppen utan att hitta ut. Jag började gå på krogen. Skeppsbrokällaren blev ett andra hem, ett journalisthak där jag aldrig behövde vara ensam, vardag som helg trängdes reportrar och fotografer från stans två tidningar och drack öl, pratade om morgondagens scoop. Men inte för högt inför konkurrenterna vid bordet bredvid som man kritiskt avrättade bland de sina. Och råkade man hamna vid samma bord satte man upp en sköld av misstänksamhet och lismande.

Det var i den vevan jag träffade Magnus. Han var också sommarvikarie och vi började jobbet samma dag. Det blev naturligt att vi sökte oss till varandra på luncher och raster, båda behövde vi lära känna huset och dess människor. Redan andra dagen hamnade vi på Skeppsbron tillsammans.

Några veckor senare satt jag på Skippers uteservering med glass och kaffe framför mig. Jag var ensam, solen värmdes, det var min lediga dag. En man kom emot mig. I randig kavaj, jeans och attachéväska. Med bestämda steg klev han fram mot mitt bord.

– Är det du som är Frank?

Utan att vänta på svar drog han ut en stol och satte sig mitt emot mig.

– Det är jag som är Redaktören. Jag har jobbat på båda tidningarna i stan, men är nu på Y-Nytt, landstingets tidning. Här har du!

Han sträckte fram handen.

– Kaffe och glass. Ett bra val. Brukar själv unna mig det någon gång i veckan. Det är fint att sitta här på sommaren.

Det var ingen slump att han satte sig vid mig. Jag var utvald. Och han visste saker om mig, detaljer, han måste ha frågat ut varenda själ i stan som jag råkat komma i kontakt med.

– Tråkigt det här med tjejen, sa han, men vad fan, alla behöver vi miljöombyte då och då. Förresten, hur länge får du bo i den där ettan på Järnvägsgatan?

– Öh... sommaren ut. Hurså?

– Behöver du någonstans att bo? Du blir väl kvar i stan?

– Jag vet inte. Har inte tänkt så långt.

Så berättade han om Jungfrukammaren. Han var inne på fjärde året i den stora lägenheten som av tradition, han uttryckte sig så, blivit ett slags journalistkollektiv. Men nu hade två flyttat ut inom loppet av bara någon

månad, båda till Stockholm på grund av jobb och det fanns rum lediga.

– Större än du har nu. Och lägre hyra.

– Jag ska fundera på det.

– Gör inte det. Kom upp på ett glas vin i stället. Jag gör eget. Lägenheten heter Jungfrukammaren. Inget annat. Jag gillar ditt sätt att skriva, förresten.

Sedan gick han.

Dagen efter pratade jag med Magnus. Redaktören hade kommit upp till tidningen, klivit in på hans rum och frågat om han trivdes i stan, om han brukade åka till Stockholm och hälsa på polarna ofta och om han inte tröttnat på att bo i studentrum. Jag kände mig genomsådad, sa Magnus. Som om någon lejt en privatdeckare för att snoka runt i mitt liv.

På kvällen la jag om bandaget. Sjuksköterskan hade rätt. Det var en massa mindre sår, men inget som verkade vara speciellt djupt. Ont gjorde det ändå. Å andra sidan hade huvudvärken släppt bara någon timme tidigare, något jag var evigt tacksam för.

Magnus hade inte följt med mig hem tidigare på dagen. Han och kvinnan, Klara, hade fortsatt med bussen. Namnet var också det enda jag visste om henne. Inte heller Redaktören var hemma, Jungfrukammaren låg tom. Det syntes inga spår som kunde tyda på vad han haft för sig kvällen innan. Köket var städat, disken undanplockad och på Stora bordet låg en nytvättad duk. Tidningarna låg travade på golvet bredvid kartongen som var fylld till bristningsgränsen med gamla tidningar som skulle gå till pappersinsamlingen. Som sig bör bland journalister hade vi en diger dagsskörd av tidningar. DN, båda lokaltidningarna och båda kvällstidningarna som Magnus köpte med sig hem varje dag året runt. Om det så var nyårsdag eller julafton så sökte han alltid upp en helgöppen kiosk. Kvällstidningarna var oerhört viktiga för honom. Till detta kom varannan vecka tre exemplar av journalistförbundets tidning. Lika många av Pressens Tidning. Redaktören tog med sig några kopior av Y-Nytt varje månad och lika många av kommunens personaltidning. I Redaktörens bokhylla stod dessutom gamla årgångar av ETC. Han hade så gott som varje nummer. Världens bästa magasin brukade han kalla den. Om vi ville läsa dem fick vi fråga om lov först. Magnus prenumererade på Z. Jag hann sällan läsa hälften av tidningarna.

Vid åtta kom Magnus hem. Vi gjorde i ordning fika och satte oss framför tv:n.

– Hur är det med handen?

– Okej. Hur är det med Klara?

– Bra ... antar jag.

– Hon verkar lite äldre.

- Jaha... ?
- Släkt? Bekant med dina föräldrar?
- Skitkul.

Strax efteråt kom Redaktören. Han gjorde oss sällskap framför Aktuellt och var på ett strålande humör. När vi frågade hur det var svarade han: Härligt! Underbart! När vi frågade vad han gjort flinade han: Allt möjligt. Lev!

När jag framåt elva drog mig tillbaka satt Redaktören i förrådet bland vindunkarna och sjöng kubanska folksånger. I hallen mötte jag Magnus.

- Jag tror bestämt han har fått sig ett skjut i dag, sa han.

5.

Två veckor senare ringde Karl. Han ville be mig om en tjänst. Han hade köpt en serie litografier som fanns i Sundsvall. De skulle ha transporterats ner i början av veckan, men det hela hade strulat till sig. Nu var det lite bråttom och han undrade om inte jag kunde köra ner dem. Samtidigt skulle vi få anledning att träffas. Han lät angelägen.

Jag visste inte riktigt. Jag kände mig stark. Ändå visste jag inte. Han ville ha svar direkt på telefon, jag fick inte mycket tid till att fundera.

Dagen efter, det var en torsdag, hämtade jag upp bladen på ett galleri i stan, satte mig i bilen och åkte ut ur Sundsvall, på väg söderut. Jag kände mig stark. Stark nog att möta det som varit. Lunchtrafiken var gles och störde inte rytmen, hjulen som snurrade under mig, asfalten som åts upp meter för meter, kilometer för kilometer. Landskapet for förbi. Jag satt och funderade. Jag kände mig stark, starkare än på länge. Charlotta skulle inte vara där. Jag hade inte träffat Lisa på över två veckor. Inte sedan den där måndagen då hon sprang ut ur köket. Jag hade haft tid för mig själv. Tillsammans med Redaktören och Magnus i Jungfrukammaren kände jag mig trygg. Vi hade umgåtts, ätit frukost tillsammans, fikar på stan, framför tv:n, några gånger hade Redaktören kommit ut ur sitt rum med den där faderliga minen och whiskyflaskan i handen, han hade bjudit sina söner, vi utgjorde en enhet, det var Redaktören, det var Magnus, det var jag och det var Jungfrukammaren. Vår lägenhet. Inga telefonsamtal från främmande människor, inga träffar, ingen som ifrågasatte mitt sätt att vara. Jag kände mig stark. Och ingen Charlotta. Det hade jag varit noga med att kolla.

Passerade Hudiksvall, passerade Tönnebro, passerade Gävle, passerade Uppsala. Motorn stönade och skrek, men bilen rullade framåt i den takt jag bestämde.

De stod på gården när jag kom. Vinkade. Karl gastade, Eva liten och